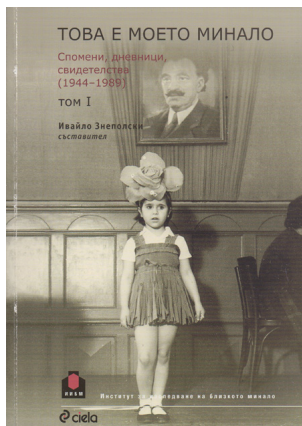

Моето минало при комунизма

Написано от Христо Христов
Неделя, 20 Декември 2015 11:49

Тази неделя в [електронната библиотека](#) на [desebg.com](#) ви представям **том 1** от поредицата

„Това е моето минало”

на Института за изследване на близкото минало. Тя излиза под съставителството на проф. Ивайло Знеполски, председател на неправителствената организация, която от 10 години се занимава с проучване на периода на 1944-1989 г.

През 2007 г. институтът обявява конкурс, който цели желаещи да разкажат живота си или да представят дневници, документи, фотографии от времето на комунизма в България. В резултат на това се получават множество ръкописи и други артефакти – документални и предметни свидетелства за годините на управление на БКП.

На базата на тези получени писмени свидетелства – повечето от тях ръкописи – институтът издава (до момента) три тома, първият от които представям тук.

„Мълчанието и травмите на паметта се поддържат от обществената незаинтересованост, от безразличието на институции и медии за осмисляне на преживяното, а в края на краищата и от мълчаливото солидализиране с предишни практики и отказ от осъждане на комунистическото управление”, посочва проф. Знеполски във въведението към том 1 на „Това е моето минало”.

Той отбелязва, че е налице обща памет, общи спомени, общо чувство за отговорност „да се знае и да се помни”.

Моето минало при комунизма

Написано от Христо Христов
Неделя, 20 Декември 2015 11:49

Книгата съдържа 19 разказа от хора, които са застанали с имената си за разлика от някои анонимни свидетелства, публикувани в едно от предишните издания на института, озаглавено „Минало несвършено“.

Тези хора разказват за преживяното – от спомена за разпити и арести в Държавна сигурност, през женските лагери „Босна и „Ножарево“, убийства на бащи след 9 септември 1944 г., когато 80-годишните старци казват „от турско по-лошо“, през затворите на комунизма, до това да си изключен завинаги и отвсякъде.

Разказвачите са различни хора. Някои го правят от първо лице, когато са били невръстни и са запечатели в съзнанието си идването на „братушките“ и съветската окупация на България. Други, вече надхвърлили 80 години, се връщат към преживяното в лагерите и затворите. Трети рисуват в спомените си редът, който комунистическият режим е създал към неблагоприятните, чиито семейства не споделят „мероприятията на народната власт“.

Има и такива, които просто пресъздават от свое лице спомена за своите родители, някои от тях трагично загинали още в началото на комунизма.

Инициативата на Института за изследване на близкото минало да провокира и събуди дълго потискана памет на най-обикновени хора за комунизма, е похвална. Плодовете от нея са налице.

„Това е моето минало“ – спомени, дневници, свидетелства (1944-1989), том 1, съставител Ивайло Знеполски, Институт за изследване на близкото минало, изд. „Сиела“, 2010 г., 439 страници.